

Πίσις, κ. Ἀγάθη, κ. Ἐλεος, α. Τριαντάφυλλο τ' Ἀσπίρη, α. (Π.Φ.) Ἀνθοσεφίης Μούσα, κ. (Π.Γ.) Ἀνοίξινος τοῦ Παραδείσου, κ. (Δ.Π.) Ἀθάνατο Νερό, α. (Τ.Γ.) Γιορτῆς Ἀγγί, κ. (Τ.Π.) Ζωῆς Λαλιά, κ. (Τ.Π.) Ζωῆς Χαμόγελο, κ. (Ε.Γ.) Ὀπτασία Παραδείσου, κ. Φαληρική Ἀκτὴ, κ. Ραγδαία Βροχή, α. (Γ.Ξ.) Ἐνδοξος Ἑλλάς, α. (!;=!) Ταγαγαία Κόρη, κ. (Μ.Ξ.) Ναυτοπαῖς τῆς Νίκης, α. (Α.Α.) Παγωμένη Θάλασσα, κ. (Ε.Ε.) Ὀβελίκοιο τῆς Κλεοπάτρας, α. (Α.Ο.) Σανθὴ Ἀγοράμψη, κ. (Δ.Π.) Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά, κ. (Θ. Δ.) Λαδομένος Ποτικὸς, α. (Π.Π.) Καθαρά Καρδιά, κ. (Σ.Π.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Δούμισσα τῶν Σαλιῶνων, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νῆαλλάξουν: ὁ Ριγολέτιος (3) μετ' Ἐνοῦχο Ἀσράκι, Ἐλαφὸν τῆς Αἰγύπτου, Κυνόφθαλμον Κόρη, Μαρομένη Ἑλπίδα — ὁ Βικτωρ Ὀδύγω (0) μετ' Ἀφρόδιον, Ἀγγὴν Φίλιαν, Σιωπηλὴν Νύκτα — τὸ Ἀλγόνικοιο (0) μετ' Παλλάδα, Μαρομένηον Βασιλῆα, Ἀλκίονα, Τυρόλ Καπέλο, Μιόσαν, Ἀγγίλη, Ἀπόλλωνα — ἡ Ἡμιόλοισος Ἀγγί (0) μετ' Ὁραϊαν Συμμεταποῦλαν, Μενεξεδέμο Μικροκίτιο, Κόκκινον Γραβάτιον, Κίρκην, Νάρκην, Δάφνην τοῦ Πηνειοῦ, Ἀσφίαν Ἀηδόνα — ἡ Δέα (0) μετ' Χρυσὸ Παύσιον, Ἀγυπτιαν Βασιλοπαῖδα, Παλλάδα, Ἐδῆν τῆς Μάννας, Βασιλεῖον Βουλγαροκτόνον, Δουκὴν Δάραν, Ἰδανικόνητα — ἡ Γλυκίαι Ἑλπίς (0) μετ' Ἀγυπτιαν Βασιλοπαῖδα, Βασιλοκτόνον Ἑλλήνων, Βασιλοκτόνον τῆς Καλλονῆς, Ἀπολοθεῖον Ἑλπίδα, Διαφενθεῖον Ἑλπίδα, Ζακυνθινὸν Πανόν, Ἐίμαι Ζακυνθία, Μαρομένηον Βασιλῆαν, Παλλάδα, Ἐνηνευμένο Πουλί, Ἀρχιεπισκοποῦν Γερμανόν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μεσοσημιανῶν Ἀστέρα (ἑλαῖα) Ὑποφώσανον Ἑλπίδα (τὸ λάθος διορθώθη) Ρέμβην (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα σου εὐχομαι ἐγκαρδίως περστικὰ) Τίτην Δ. Μ. (θὰ σοὺ ἐγκρίθῃ τὸ προτεινόμενον εἰς τὸ Ἴον φύλλον τοῦ νέου τόμου χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν) Βάραν τοῦ Κανόρη (εἶδε, πολὺ εὐμορρη ἢ εἰκὼν ποῦ ἐξωγράφισες εἰς τὸ δελτάριον κρῖμα ποῦ δὲν ἔλαβες μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς!) Ζιζὰ Χανούμ (ἡ παραγγελία σου, βλέπεις, ἐξετέλεσθη) Βυζαντινὸ Ἀηδόνι (δεκταί) Καλλιερικὴν Ψυχήν (ἔχει καλῶς γαιρτισμοὺς ἐπὶ τὴν ἐξαδέλφη σου) Ἀφρόδοσαν Θάλασσαν (ἔστειλα) Ἐγγίνας Ἰδωδὸς (ὅταν τυπωθῇ θὰ σοὺ στείλω) Μάριον Ἀδελφίον, κτλ. κτλ. **Εἰς ὅσας** ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 17 Νομβρίου ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Νομβρίου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου.

481. Δελιόγραφος.

Δυὸ μόρια, ἓνα σύμφωνο Κ' ἓνα φωνῆν μαζί, Μία χώρα σοῦ σχηματίσαν Στὴν πέρ' Ἀμερικῆ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Ἰδεώδου.
482. Τονόγραφος. Μίαν πρωτεύουσαν γνωστὴν Ἐάν παροξυτονίσης, Ἐν προτέρημα τοῦ νοῦ Ἐξοχον θαναγνωρίσης. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

483. Στοιχειόγραφος. Βγάλε ΕΑ, βάλε Ο Καὶ ἀνέβασε τὸν τόνο, Γὰ νὰ ἰδῆς εἰς τὸ λεπτό Καὶ χωρὶς κανένα τόνο, Ὁ Ἀπόστολος νὰ λείψῃ Καὶ μιὰ νῆσος νὰ προκύψῃ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομάρη τῆς Μάννας.
484. Ἀναγραμματισμός. Ὅπως εἶμαι ἀν' ἀρίστης, Χρεωστὴς νὰ μὲ τερήρησ' Ἀν' μὲ ἀναγραμματίσης, Δορὰν ζῆου θάποκτῆσης Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Ἑλλάδος

485. Πόλις.
+ * * * * * = Πλούσιος Βασιλεὺς.
* + * * * * = Ἀρχαία χώρα Ἑβρ.
** + * * * * = Ἀρχ. πόλις Βοιωτ.
* * * + * * * = Ἀρχαία βασιλοπαῖς.
* * * + * * * = Μυθολογ. Τέρας.
* + * * * * = Ρωμαῖος ἱστορικός.
+ * * * * * = Ἀρχαῖος Γεωγράφος

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Ἀμερικῆς. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκίαις Ἑλπίδος
486. Κυβόλεξον.
* * * * * = Κάει καὶ φῆνε.
* * * * * = Ποτὸν ἀπαράτητον.
* * * * * = Μεγάλῃ πόλις.
* * * * * = Ἀρχαῖος θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φικτοῦ Ναυαγίου
487. Ἐπιγραφή.
ΝΙΣ
ΥΟΝΑΘ
ΣΟΔΙΡΤΑ
ΠΡΕΠΙΣΙΟΤ
ΗΜΙΤΙΑΚΑΕΟΔ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξοριστοῦ Βασιλῆα

488. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δευτέρω περιφρονὸν γυναῖκα τῆς ἀρχαιότητος καὶ τὰ τρίτα μουσικὸν ὄργανον:
1, Θεά 2, Ἱστορικὴ πόλις, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου 3, Πόλις περιφρονῆς διὰ τὸ Μαντεῖόν τῆς 4, Ζῶον 5, Ἀρχαία πόλις.
Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Νικολαίδου

489. Ἐλλιποσύμφωνον

ασιση-ασισηω-α-α-ασιση
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

490. Γρίφος.

το το το το τον τον
το το το το τον τον
π το το το το τον τον
το το το το τον τον
το το το το τον τον
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγενεῶς Ἰδεώδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 38 καὶ 39.
380. Ἀμένοσις (ἀ, μέν, ὄσις.) — 381. Ἀθηνᾶ (α, θῆ, νά.) — 382. Ψαλμός - παλμός — 183. Κράσις, Κρίσις.
384. Θ 385. ΚΡΑΝΑΟΣ
Α Η Ρ Π Ι Σ Ω
Β Α Β Α Ι Α Ι Σ Ω Π Ο Σ
Τ Ρ Ι Α Ι Ν Α Ν Ω Α Σ
Χ Α Μ Α Ι Δ Ε Ω Ν Ο Σ Π Α Σ Ι Α
386. ΖΕΥΣ (Ζήνων, Σ Ω Σ Σ Α Ν Η
Ἐωρ, Ὑδρα, Σαλαμίς.)
— 387. Χεῖρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλος δὲ δακτύλους. — 388. Ἡ ἀπερηφάνεια πολλὰς ἐ-

νέχει κακίας (Ἰ ὑπὲρ Ἰ φα - νῖ - α πολλὰ - ῖς ἐν ε γῖ - κα - κί ᾄς.)

389. Ὀμηρος (ὁ, μῆρος.) — 390 Μίδας (μῆ, δάς.) — 391. Ὀδισ-ὄφισ. — 392. Τὸ σπούδι.

393. Β Σ Π
Α Ε Α
Κ Μ Λ
Τ Ι Ι
Ι Φ Ι Κ Ρ Α Τ Η Σ
Ρ Α Ι
Ο Μ Α
Ι Ι Ν
Α Σ Η

394. Ἡ γυναῖκα τοῦ μπάραμπα Πάνου εἶνε 50 ἐτῶν, ὁ ἀνδρας τῆς 60 καὶ ὁ υἱὸς τῶν 30. — 395 — 399. Τῆ προσθήκῃ τῶν ΔΠ: πλήρ, λίπος, πολὺ, πλοῖον, πλοῦς. — 400 ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ (ΚΡΟνος, ΚαΤΑνη, ΚατιΛΙνας, καρχαρίΑΣ.) — 401. Ἀρχεσθαὶ μαθῶν, ἀρχεῖν ἐπιστήσει. — 402 Ἐν οἶδα οὐ οὐδὲν οἶδα (ἐν ἰ διαο-τουδ-ἐν ἰ δια.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν ἑστὰ 10, δὲ δὲ τοὺς συνδουητάς μας λεπτὰ 6 ὕδρον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαία τὰ τοῦ τριπλασίον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐλιγνότεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωριστὸς στοιχὸς ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8 λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοδουόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου ἄγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται.

Ἐμπρός, Ἑλληνοπαῖδες! τὴν Ἑλλάδα τοῦ μέλλοντος, τὸ ἐξόχως ὠραῖον ψευδώνυμον ἔλοι ἄς ψηφίσωμεν!
Γλυκίαι Ἑλπίς (Θ, 350)

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ

Ὑποψήφια Δημοψηφίσματος 1909

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ὑποψήφια Δημοψηφίσματος 1907

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΩΝ

Ὑποψήφια Δημοψηφίσματος 1909

Εἰς τί ἀνένιζει ὁ μαχόμενος στρατιωτῆς εἰς τὴν κρίσιμωτάτην ὥραν τῶν συγκρούσεων; Τὸ ὑπόδουλός Ἑλλήν βλέπων ἀισθάνεται οἷος; Ποῖον ἄλλο ἢ τὴν ΓΑΛΛΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ, τὸ ἱερὸν ἔμβλημα τῆς Πατρίδος μας; Εἶνε ὠραία, ἐξόχως ὠραία ἡ Σημαία μας, ὅσον ὠραία εἶνε ἡ μήτηρ μας Ἑλλάς.

Τὸ γαλανὸν τῆς χροῦμα ὁμοιάζει τὸ γλυκυτότον χροῦμα τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ, ὁμοιάζει μὲ τὰ ἀφρισμένα κύματα. Καὶ ὁ σταυρός τῆς συμβολίζει τὰ μαρτύρια τῆς καὶ τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντος τὴν παρηγοροῦν ἐλπίδα.

Ἡ ΓΑΛΛΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ, αἱ τρεῖς αὐταὶ λέξεις ἐγκλείουσι τὴν ἀληθῆ εἰκόνα τῆς ὑπερηφάνου σημαίας-μας, τὸ σύμβολον ταῦτο τῆς κυριαρχίας, τῆς δόξης, τῆς ἰσχύος, τῆς Πατρίδος ἢ εἰκόνας.

Ἐν δὲ βέβαιος ὅτι ἡ ΓΑΛΛΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ θὰ ψηφισθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα, δὲν μένει ἢ ν' ἀνακράξω κ' ἐγώ:

ΖΗΤΩ Η ΓΑΛΛΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ ΖΗΤΩΣΑΝ Τ' ΑΛΗΘΗ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ! ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΧΙΟΥ (Θ, 352)

Σμυρναῖοι, τὴν ψήφον σας στὴν Ἀμάραντον Δόξαν Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν. Ζιζὰ Χανούμ (Θ, 353)

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

Κρήτη, Ἡπειρος, Θεσσαλία, Μακεδονία, Μικρὰ Ἀσία. (Θ, 354)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν Θ. Κ. Λυμιαροδόπουλος, Βόλος, Ρ. Ρ. (Θ, 355)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

υνιστόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρὰσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησίαι... ἄρ. 8,— Ἐτησίαι φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος... > 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος... > 2,50 Τρίμηνος > > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879
ΔΙΕΤΘΙΩΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0.25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐδριπίδου ἄρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'. — Τόμος 16ος Ἐν Ἀθήναις, 7 Νοεμβρίου 1909 Ἔτος 31ον. — Ἀριθ. 49

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FERNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Καὶ εἶχε διακοπὰς!.. Καὶ ἔπρεπε νὰ διέρχεται ἡμέρας εὐχαριστοῦς, ἀπηλλαγμένας πάσης φροντίδος, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιάν τῶν δένδρων, τὰ ἐποῦτα ἔβρεχαν τοὺς κλώνους τῶν εἰς τὸ νερόν, διασκεδάζων μὲ τὸ ἀγαπήμενον του φάρμακον! (*)

Ὡ, τί μικρὰ ποῦ εἶνε, καμμίαν φορὰν, ἡ ζωὴ!..

Οἱ Κορπανῶφ εἶχον ἀναχωρήσῃ τὴν προτεραίαν. Τὰ παιδιὰ εἶχαν πάρῃ καθὲν τὸ παιχιδάκι τῆς ἀρεσκείας του εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξαδέλφου εἶχαν ὑποσχεθῆ ἄμοιβαίως νὰ ξαναϊδωθοῦν εἶχε συμφωνηθῆ, ὅτι ὁ Αὐγουστος θὰ ἐπήγαγε νὰ καθῆσθῃ ἐν ἔτος εἰς τὴν Βερτοσοῖτιαν, ἀφοῦ θὰ ἐπαίρνε τὸ δίπλωμά του καὶ θὰ ἐξεπλήρνε τὴν στρατιωτικὴν του θητεῖαν ἐν τῷ μεταξῷ θὰ διετήρουν ἀλληλογραφίαν.

Ὁ Αὐγουστος δὲν ἐκινεῖτο πολὺ, φοβούμενος μὴ σχίσῃ τὰ φορέματά του καὶ μὴ φθίρῃ τὰ παπούτσιά του.

Μόνον μίαν φορὰν ἐξῆλθε, διὰ νὰγοράσῃ κάτι τί, τὸ ὅποιον ἐκουδάλησε κ' ἐφύλαξε μόνος του μὲ τὴν τρυφερωτέραν στοργήν, μολονότι διὰ τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς, ἡ μικρὰ του περιουσία ἤλαττοῦτο κατὰ τὰ δύο τρίτα...

Οὐδέποτε, ἀπὸ τῆς πρώτης παιδικῆς του ἡλικίας, ὅταν ἐφθανε μία δεκάρα διὰ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 389.

νὰ τὴν κάμη πλοῦσιον, οὐδέποτε εὐρέθη εἰς τοιαύτην πτωχείαν! Ὁ πατέρας του δὲν ἐσκοτίζετο διόλου, οὔτε κἂν ἐπρόσχευε, οὔτε ἔδιδε πεντάραν. Ὁταν ὁ Αὐγουστος τῷ ἐπρότεινε νὰ ἐξελέγῃ τὰ βιβλία του, ὁ κ. Δυμποῦσ ἀπεκρίθη: Ὁταν ὁ Αὐγουστος τῷ ἐπρότεινε νὰ ἐξελέγῃ τὰ βιβλία του, ὁ κ. Δυμποῦσ ἀπεκρίθη: — Στὸ Μπουρμπόν, καμμίαν ἀπ' αὐτὰς τῆς ἡμέρας, ἔταν θὰ ἔχω καιρὸ. — Ξεῦρεῖς τί μοῦ ἐκόστισε αὐτὴ ἡ

περίφημη δεκαπενθημερία ποῦ ἔκαμα τὴν οἰκοδεσπότη; — Καθόλου. Ὁ Αὐγουστος ἐσυλλάβισε μὲ τὴν σεσυρμένην φωνήν τῶν μελαγχολικῶν του ἡμερῶν: — Δυὸ χιλιάδες ἔκτακσία σαράντα ἑπτὰ φράγκα καὶ πενήντα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς γνάλας ποῦ ἀγόρασα διὰ νὰ ἐκθῆσω τὰ δυὸ ρωσικὰ γραμματόσημα τοῦ ἐξαδέλφου Κορπανῶφ: τοὺς

«— Ἐνάρτιμον γραμματόσημον! — Δὲν ὑπάρχει! » (Σ. 398. στ. α')

ἄξιζε αὐτὴ ἡ τιμὴ! — Ὡστε δὲν θὰ σοῦ μένουν πολλὰ πράγματα... — Τρία φράγκα καὶ εἴκοσι λεπτά! — Ἡ δεκαμερία ἐνὸς στρατιώτου, παρετήρησεν ἀπαθέστατος ὁ κύριος Δυμποῦσ. Καὶ αὐτὸ ἦτο ἔλον! Ἡ οἰκογένεια ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μπουρμπόν. Ὁ Αὐγουστος ἐτακτοκοίει τὸ γραφεῖόν του. Εἰς τὴν ὑποφανεστέραν θέσιν, πλησίον τοῦ λευκώματος τῶν γραμματόσημων καὶ τοῦ καταλόγου Μωρῦ, τὴν ὁποῖον διαρκῶς συνεβουλεύετο (*), ἐτοποθέτησε τὴν ὑαλίνην σφαῖραν, ἡ ὁποία ἐπρστάτευε, ὡς κειμήλιον, τὴν φάκελλον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κορπανῶφ. Κατὰθεν τῶν δύο ἰσχυρῶν γραμματόσημων τοῦ ρωσικοῦ ταχυδρομείου, ὁ ἀπογοητευμένος συλλέκτης εἶχεν ἐπιγράψῃ διὰ μεγάλων χαρακτῆρων: «Ἐστοίχισαν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς βαλῆνης σφαιρας: φρ. 2,847,50.» Ἐπανελάμβανε μεγαλοφώνως τὴν φοβερὴν αὐτὴν ἀριθμὸν, ὅταν εἰσῆλθεν ἡ Ἐδίο. (* Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 390.

— Ακόμη δὲν ἐτελείωσες ; ἀνέκρα-
ξεν. Ἔλα λοιπόν, ξεμπερδεύε, νὰ βγοῦ-
με λιγάκι ἔξω, τώρα ποὺ ἐδρόσισε.

— Θὰ εἶμαι ἐστὶν διάθεσί σου σὲ λίγο
Δὲν ἔχω παρὰ νὰ βγάλω τὰ βιβλία μου.

Ἡ Ἐδὶθ ἐκάθησε πλησίον τῆς τρα-
πέζης καί, φυσικώτατα, τὸ πρῶτον
πρᾶγμα ποὺ εἰλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς
ἦτο ἡ ὑαλίνη σφαῖρα καὶ τὸ περιεχο-
μένον τῆς.

— Ποῦ ἀκριβὰ ! παρετήρησεν, ἀφοῦ
ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν γελῶσα. Ἐ-
ξέχασες ὅμως νὰ κάμῃς τὴν ἐξέλεξι.

— Τί ἐξέλεξι ;

— Πόσο στοιχίζου πραγματικῶς,
κατὰ τὸν κατάλογον, τὰ δύο ρωσικά
σου γραμματόσημα ; ἠρώτησεν ἡ Ἐδὶθ.

— Πάρε καὶ κύτταξε, τῆς εἶπεν ὁ
Αὔγουστος ἐγγειρίζων εἰς αὐτὴν τὸν
κατάλογον.

Ἡ νεανὶς τὸν ἐφυλλομέτρησεν, ἐνῶ ὁ
Αὔγουστος ἐξηκολούθησε ναραδιάζειν τὰ
βιβλία του εἰς μίαν ἐταζέραν.

— Τῶν πέντε καπικίων, ἰόχρου,
ἀπήγγειλεν ἡ Ἐδὶθ : ἀμεταχείριστον,
εἰκοσιπέντε λεπτά σφραγισμένον,
δεκαπέντε λεπτά. Τὰ δύο λοιπὸν
θὰ σοῦ ἐστοίχιζαν μόνον τριάντα
λεπτά.

Ἡ Ἐδὶθ ἐξηκολούθησε νὰ συμ-
βουλεύεται τὰς σελίδας τὰς ἀφο-
ρώσας τὴν Ρωσίαν. Ὅπισθοχώ-
ρησε μέχρι τοῦ προηγουμένου φύλ-
λου, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς ἐκεῖνο, τὸ
ὅποιον εἶχεν ἤδη διατρέξει, ἀκολου-
θούσα διὰ τοῦ δακτύλου τὰς γραμ-
μάς, μὲ ὕφος ἀπορίας.

Ἐπιτέλους ἠρώτησε τὸν ἀδελ-
φόν τῆς :

— Μὰ τί ἤλπιδες λοιπὸν νὰ ποκτή-
σῃς μὲ τὴν ρωσικὴν σου ἀλληλογρα-
φίαν ;

— Ἐν ἐνάριθμον γραμματόσημον
δὲν τὰ εἶπαμε ;

— Δὲν ὑπάρχει !

Ὁ Αὔγουστος ἀφῆκεν εὐθὺς τὰ βι-
βλία του, ρίπτων ἄλλα εἰς τὸ κάτωμα
καὶ ἄλλα πάλιν ἐκτὸς τοῦ κιβωτίου.
Καὶ ὀρμήσας, ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς χεῖ-
ρας τῆς Ἐδὶθ τὸν κατάλογον, εἰς τὸν
ὁποῖον, βεβαίως, ἐκεῖνη δὲν θὰ εἶχε κα-
τορθώσῃ νὰνεύρῃ τὸ ζητούμενον.

Ἀλλὰ δὲν τῷ ἐχρησιάσθησαν περισσό-
τερα ἀπὸ δέκα δευτερόλεπτα, διὰ νὰ
βεβαιωθῇ ὅτι τῶντί ἡ ἀδελφὴ του δὲν
ἠπατήθη.

— Δὲν ὑπάρχουν ἐνάριθμα ! Εἰς ἓνα
κράτος σὰν τὴ Ρωσία ! Ποῖος θὰ τὸ
ἐπίστευε ποτέ ;

— Πῶς ; εὐὸ, ποῦ εἶσαι σκυμμένος
αἰωνίως ἐπάνω ἔς αὐτὸν τὸν κατάλογο,
δὲν τὸ εἶχες παρατηρήσῃ, πρὶν γράψῃς ;

— Ὅχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν... Ἦταν
δυνατὸν νὰ φαντασθῶ τέτοιο πρᾶγμα ;

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς

κατάκληκτος πρὸ τῆς ἀπροόπτου ἀνα-
καλύψεως, ἐψιθύρουν :

— Αὐτὸ πὰ εἶνε κι' ἂν εἶνε !...

Ἡ Ἐδὶθ δὲν εἶπε τίποτε... μόλις ἀ-
φῆκε νὰ τῆς διαφύγῃ ἐν μειδιάμα...
Ἄλλ' ἀπὸ τὸ διπλανὸν δωμάτιον, ὅπου
εὕρισκετο ὁ κ. Δουμποῦ, ἀντήχησε δυ-
νατὸς καγχασιμός.

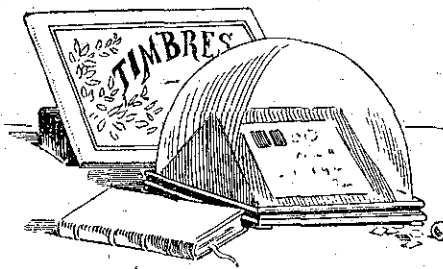
— Μὲ μένα γελᾷς, μπαμπᾶ ;

— Δὲν τὸ ἀνοῦμαι...

— Καὶ δὲν ἔχεις ἀδικὸ ! Εἶμαι, καθ'
ὄλην τὴν γραμμὴν, ἀξιογέλαστος. Καὶ
ἂν δὲν μὲ γελᾷ κανεὶς, πρέπει νὰ μὲ
κλαίῃ !

Μακροί, ἀτελείωτοι, περνοῦν οἱ μῆνες.
Ἐν τούτοις, ἡ μία κατόπι τῆς ἄλ-
λης, αἱ ἐπιστολαὶ ἐπανερχοῦνται.

Κάθε φορὰν ποῦ ἔβλεπε ξένα ἐνά-
ριθμα γραμματόσημα, κολλημένα ἐπὶ
φακέλλου φέροντος ἐπιγραφὴν διὰ χει-
ρὸς τοῦ Αὔγουστου, — πρᾶγμα τὸ ὅποιον,
μειμημένος τώρα πλέον, ἤξευρε καλὰ
ὅτι ἰσῆμαινεν : οὐδεὶς φόβος νεὰς ἐπι-
δρομῆς, — ὁ ἀγαθὸς Ἀντώνης ἐκραύ-

Ἐπὶ τὴν ὑαλίνην σφαῖραν, ἡ ὅποια ἐπροστάτευεν, ὡς
κειμηλίον... (Σελ. 397, στ. γ')

γαζεν ἀπὸ τὴν κλίμακα πρὸς τὸν Αὔ-
γουστον περιχαρῆς :

— Κι' ἄλλο γράμμα, κύριε ! κι' ἄλ-
λο ἓνα !

Ἄλλ' ἂν ὁ νεαρὸς φοιτητῆς δὲν εἶ-
χεν ἐπιστρέψῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸ Πανεπι-
στήμιον, ὁ Ἀντώνης τὸν παρεφύλατ-
τε κ' ἔσπευδε νὰ τῷ ἀνοίξῃ τὴν θύ-
ραν πρὶν ἀκόμη ἀναβῆ.

Τὸν Φεβρουάριον, αἱ ἐπιστραφεῖσαι
ἐπιστολαὶ ἀνήρχοντο ἤδη εἰς ὀκτώ. Μία
μόνον ἔλειπε ἀκόμη : ἡ ἐπιστολὴ τῆς
Βραζιλίας.

Ὁ Αὔγουστος εὕρισκετο εἰς διαρκῆ
ἀγωνίαν. Οἱ Βραζιλιανοὶ εἶνε τὸσον
εὐκίνητοι, τὸσον εὐκολοὶ εἰς τὰ ταξεί-
δια ! Καὶ ἂν εὕρισκετο κανεὶς εὐπι-
στος ; ... Ἐνεθυμῆτο μὲ τρόπον ὅτι διὰ
τὴν Βραζιλίαν εἶχε μεταχειρισθῆ ἐν
ὄνομα, τὸ ὅποιον εἶδε κάποτε εἰς μίαν
ἐφημερίδα. Ὅλαι αἱ ἀτυχαί ! Ὁ Ἀν-
τώνης δὲν ἔτρωγε πλέον ἀπὸ τὸ κα-
λὸν του.

— Τίποτε ; ...

— Τίποτε ! ...

Αἱ δύο αὐτὰ λέξεις ἐπιπτον ἀπὸ τὰ

χειλῶν του μὲ τὸν πλέον πένθιμον τό-
νον, κάθε φορὰν ποὺ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν
οἰκίαν ὁ Αὔγουστος.

— Τὸ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ ἐ-
χάθῃ, ἐτόλμησε κάποτε νὰ παρηγορήσῃ
ὁ Ἀντώνης.

— Μπορεῖ κι' αὐτὸ. Ἀλλὰ τόσῳ
τὸ χειρότερον. Θὰ προτιμοῦσα χίλιες
φορὲς μίαν ἀπάντησιν, ποῦ νὰ μοῦ ἀ-
ναγγέλλῃ ἔστω τὴν προσεχῆ ἐπίσκεψιν
ὀλοκλήρου φυλῆς, παρὰ νὰ ζῶ σὲ τέ-
τοιαν ἀβεβαιότητα καὶ ἀγωνία.

— Ἐμένα θὰ μοῦ πῆτε, ἀπήντησεν ὁ
Ἀντώνης δὲν εἶνε παῖζε-γέλασε ! ...

Ἐπιτέλους, μίαν ἡμέραν, ἓνα πρωί,
ἡ Ἐδὶθ ἤκουσεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ
ἀδελφοῦ τῆς θόρυβον διαβολικόν.

Ἐνόμισεν, ὅτι ὁ Αὔγουστος ἐκυνη-
γοῦσε κανένα ποντίκι, καὶ ἔτρεξε νὰ
ἰδῆ.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν ἀπὸ τὴν
θύραν, διότι ἡ ὑπόθεσις τῆς διεψεύσθη
ἀμέσως ὑπὸ τοῦ θεάματος, τὸ ὅποιον
εἶχεν ἐμπρὸς τῆς.

— Ἐσώθηκα ! ἐσώθηκα ! ἐσώθηκα !
ἐτραγουδοῦσεν ὁ Αὔγουστος, μὲ φων-
ὴν, ἡ ὅποια δὲν εἶχε τίποτε τὸ
μουσικόν, ἦτο ὅμως ἠχηρὰ καὶ φαι-
δρὰ, μὲ ὅλα τῆς τὰ φάλτσα.

Συγχρόνως, σείων μίαν ἐπιστο-
λὴν, ἐχόρευε περίξ τῆς τραπέζης
ἓνα χορὸν τρελλότερον ἀκόμη τοῦ
ἁσματός του.

Στηρίζων τὴν ῥαχὴν εἰς τὸ πα-
ράθυρον, ὁ Ἀντώνης ἦτο λιγωμένος
ἀπὸ τὰ γέλια.

Παρεκκλίνων τῆς τροχιάς του, ὁ
Αὔγουστος ἐλοξεδρόμησε πρὸς τὴν
ἀδελφὴν του, καὶ πάντοτε ψάλλον,
πάντοτε χοροπηδῶν, πάντοτε σείων τὴν
ἐπιστολὴν του :

— Ἡ τελευταία ! Ἐννοεῖς, Ἐδὶθ ;
ἡ τελευταία ! ...

Ἡ νεανὶς εἶχε καθῆσθαι εἰς τὸ προ-
χειρότερον κάθισμα. Καὶ ὅταν ὁ Αὔ-
γουστος ἐκουράσθη, κατέπεσε καὶ αὐτὸς
ἀσθμαίνων εἰς μίαν καρέκλαν κ' ἐκύτ-
ταξε τὴν ἀδελφὴν του γελῶν.

— Πάει κι' αὐτὸ, εἶπεν, ἐγλύτωσα.

— Φθάνει τώρα νὰ μὴν ξαναρχίσῃς,
παρητήρησεν ἡ Ἐδὶθ.

— Ἐγὼ ; νὰ ξαναρχίσω ; καὶ γιὰ
ποῖόν μὲ παίρνεις ; διεμαρτυρήθη ὁ Αὔ-
γουστος ἑτάσσει νὰ σοῦ δεῖξω τί κά-
μνω τώρα.

Ἴσως οἱ βέβηλοι θὰ ἐπίστευαν εὐκό-
λως, ὅτι ὁ Αὔγουστος, ἀπογοητευθεὶς
ἀπὸ αὐτὴν τὴν περικοπέτιαν, ἐγκατέλει-
ψε διὰ παντός τὰ γραμματόσημά του.
Ἄλλ' οἱ σοβαροὶ συλλέκται, ὅσοι συλ-
λέγουν ἐμπαθῶς παλαιὰ βιβλία, πα-
λαιὰς εἰκόνας, κορβιά, κουτιά τῶν
σπέρτων, δελτάρια, γραμματόσημα, καὶ
ὅ,τι ἄλλο, — αὐτοὶ οἱ μανιώδεις συλλέ-
κται θὰ ἐμειδιῶν δυσπίστως, ἐὰν προσε-

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΡΑΧΜΗ ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΡΙΖΕΤΕ βεβαίως,
ὅτι ἡ συνδρομὴ ὄλων
τῶν περιοδικῶν καὶ
τῶν ἐφημερίδων τοῦ
κόσμου, εἶνε κατὰ
τι ἀκριβιώτερα διὰ
τὸ Ἐξωτερικόν. Ἐ-
ξαφνα ἡ συνδρομὴ
τῆς Διαπλάσεως, ἡ
ὀκτάδραχος, εἶνε
διὰ τὸ Ἐξωτερι-
κὸν φράγκα χρυσᾶ
δέκα. Καὶ τοῦτο,

διότι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ
στοιχίζου περισσύτερον. Ἐνῶ παρα-
δείγματος χάριν, εἰς συνδρομητῆς τῶν
Ἀθηνῶν ἢ τῶν Πατρῶν ἀπαιτεῖ δαπά-
νην, διὰ τὰ 52 φύλλα του, μόνον 52
λεπτά, εἰς συνδρομητῆς τῆς Αἰγύπτου
ἢ τῆς Ρωσίας ἀπαιτεῖ δρ. 2,60. Μία
διαφορὰ κατὰ μεγαλτέρα ἀπὸ 2 δραχ-
μάς, ὅσον δηλαδὴ διαφέρει περίπου καὶ
ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀπὸ τὴν
συνδρομὴν τοῦ Ἐσωτερικοῦ.

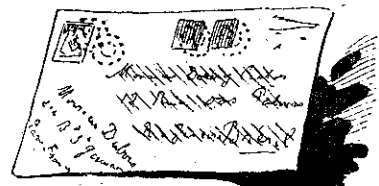
Ὅταν τὸ φράγγικόν ἦτο ὑψωμένον, —
πρὸ ἐτῶν, — μερικαὶ συνδρομηταὶ τοῦ
Ἐξωτερικοῦ εὕρισκαν τὴν διαφορὰν με-
γάλην καὶ ἀδικον. Καὶ ἐνθυμοῦμαι πό-
σον ἐκοπίαζεν ἡ καίμενη ἡ Διάπλασις
διὰ νὰ τοὺς πείθῃ ὅτι ἦτο τὸ σωστόν.

— Τί σᾶς μέλει, τοὺς ἔλεγεν, ἂν
διὰ τὸ φράγγικόν ποῦ μοῦ στέλλετε, ἐγὼ
θὰ εἰσπράξω δρ. 1,30, ἢ 1,40, ἢ 5 ;
Διὰ σᾶς δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ; Χάνετε τί-
ποτε ἂν κερδίω ἐγὼ ; Καὶ ἂν τὸ φράγ-
κον σᾶς δὲν τὸ γαλάσω ἐδῶ εἰς τὰς
Ἀθήνας, ἀλλὰ τὸ στείλω εἰς τὴν Εὐ-
ρώπην, δι' εἰκόνας, διὰ χαρτί, διὰ βι-
βλία κτλ. ; Τότε καὶ δι' ἐμὲ δὲν θὰ εἶνε
τὸ ἴδιον ; Ἐπειτα, πῶς νὰ κανονίζω
κάθε τὸσον τὴν συνδρομὴν μὲ τὴν αὐξο-
μείωσιν τοῦ χρυσοῦ ; Μπορῶ νὰ ἔχω
ἄλλην συνδρομὴν διὰ τὸ Ἐξωτερικόν
ὅταν τὸ φράγγικόν ἔχη 1,30, καὶ ἄλλην
ὅταν ἔχη 1,35, καὶ ἄλλην ὅταν ἔχη
1,25 ; Ἐγὼ βάζω δύο φράγκα παρα-
πάνω διὰ τὰ ταχυδρομικὰ, καὶ ὑποθέτω
ὅτι φράγγικόν καὶ δραχμὴ εἶνε τὸ ἴδιον.
Σήμερον ἡ διαφορὰ εἶνε 30 τοῖς ἑκα-
τόν, αὐριον θὰ εἶνε δέκα, μεθαύριον
πέντε... Καὶ ἂν, ὅπως εἶνε βέβαιον, ἔλ-
θῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὅποιαν τὸ φράγγικόν
θὰ ἐξισωθῇ μὲ τὴν δραχμὴν ;

Καὶ ἰδοῦ, αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἦλθεν ! Ὁ-
λον αὐτὸν τὸν καιρὸν κατέβαινε τὸ
φράγγικόν, κατέβαινε, καὶ ἐπιτέλους ἔ-
φθασε τὴν δραχμὴν. Ἀπὸ τὴν περασμέ-
νην ἐβδομάδα ἔχομεν ἰσομῖαν, καθὼς
τὴν λέγουσιν οἱ οικονομολόγοι. Τὰ δέκα

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ «ΕΞΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΡΠΑΝΩΦ»

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΥΜΝΟΣ

Πᾶν Ἔθνος ἐπὶ Γῆς
Μίση φρουρεῖ Ἄσπης
Εἰς μόνος Νοῦς.
Αὐτόνομοι λαοί,
Ζῶμεν ὡς ἀδελφοί
Ἐν ἀλληλοφιμίᾳ,
Αἰῶν χρυσοῦς !

Ἐν Κράτος, μία Φυλὴ,
Ἐν γένος, μὴ Ἀρχὴ
Καὶ εἰς Θεός.
Ἐνας πολιτισμός,
Παντοῦ Ἀνθρωπισμός,
Τῶν νόμων ὁ θεσμός,
Ἀδελφισμός.

[Ἐκ τῆς «ΕΡΕΥΝΗΣ» τοῦ κ. ΔΡΑΚΟΥΛΗ. Ἰδὲ
σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.]

χρυσᾶ φράγκα τῆς συνδρομῆς σας, ἄ-
γαπητοί μου Ἐξωτερικοί, εἶνε ἀκριβῶς
δέκα χάρτιναι δραχμαί. Δύο δραχμαί
παραπάνω, τὰς ὁποίας ἀπαιτοῦν τὰ τα-
χυδρομικὰ, καὶ τίποτε ἄλλο διὰ τὴν
Διάπλασιν. Ἐλειψε πλέον κάθε δια-
φορὰ.

Καὶ αὐτὸ εἶνε καλὸν ἢ κακόν ; Ἄν
ἐρωτᾶτε διὰ τὸν τόπον ἐν γένει, διὰ
τὴν Ἑλλάδα, ἀποταθῆτε εἰς τοὺς οἰκο-
νομολόγους. Ἄλλ' ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν
Διάπλασιν, μάθετε ὅτι ἡ πτώσις τοῦ
χρυσοῦ σήμερον τὴν ζημιώνει. Εἰσπράτ-
τει ὀλιγώτερα, ἐνῶ εἶνε ὑποχρεωμένη
νὰ ἐξοδεύῃ τὰ ἴδια. Ἐπομένως ζημία.
Ἐνας λόγος διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾶτε ἀκόμη
περισσότερον, καὶ διὰ νὰ ξεσπαθόνετε
ὑπὲρ αὐτῆς μὲ περισσύτερον ζῆλον.
Διότι, — τὸ ἐννοεῖτε, — μόνῃ ἡ αὐξήσις
τῶν συνδρομητῶν, τῆς κυκλοφορίας,
εἰμπορεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ αὐτὴν τὴν ζη-
μίαν, νὰ κάμῃ τὴν Διάπλασιν νὰ εἰς-
πράττῃ καὶ τώρα τόσα, ὅσα εἰσέπρατ-
τεν ἄλλα χρόνις, ποῦ τὸ φράγγικόν ἦτο
τὸσον ὑψωμένον.

Τί εὐτυχῆς, ἀλήθεια, ἐποχὴ δι' ἔσους
ἐλάμβαναν χρήματα ἀπὸ Ἐξωτερικόν !
Μία ἀγγλικὴ λίρα παραδείγματος χά-
ριν, ἦτο τότε... ὀλοκλήρους περιουσία.
Ἄλλὰ καὶ ἀντικείμενον περιεργίας ἀ-
ξιοθέατον διὰ τοὺς Ἀθηναίους. Ὁ κ.
Πλάτων Δρακούλης, ὁ γνωστὸς Ἑλλη-
ν φιλόσοφος, διηγεῖται ὅτι μίαν φορὰν,
πρὸ ἐτῶν, ποῦ εἶχεν ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀγ-
γλίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔζησεν ἐδῶ ὀκτὼ
ὀλοκλήρους ἡμέρας... ἐπὶ καταναγκαστι-
κῇ πιστώσει. Εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του
μίαν ἀγγλικὴν λίραν, τὴν ὅποιαν ἐπε-
δείκνυεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ κα-
φενεῖον, εἰς τὸ κουρείον, παντοῦ. Οἱ
ὕπνηρέται ὄχι νὰ τὴν χαλάσουν δὲν ἐ-
τολμοῦσαν, ἀλλ' οὔτε νὰ τὴν ἐγγίσουν,
καὶ ἐντρομοὶ ἔσπευδον νὰ ἐρωτήσουν τὸν
προϊστάμενον περὶ τοῦ πρακτέου. Ὁ
προϊστάμενος ἐπλησίαζεν, ἔβλεπε καὶ
αὐτὸς τὴν λίραν μετὰ θαυμασμοῦ, καὶ
ἔλεγε :

— Δὲν πειράζει, κύριε Δρακούλη...
δὲν ξερούμε πόσο ἔχει ἡ ἀγγλικὴ λίρα...
ἅμα τὴ χαλάσετε, μὰς πληρώνετε.

Ἐπιτέλους, τὴν παραμονὴν τῆς ἀ-
ναχωρήσεώς του, ὁ κ. Δρακούλης ἐπε-
καλέσθη τὴν ἐπέμβασιν ἐνὸς σαράφῃ
τῆς οδοῦ Αἰόλου. Ἐμεινε δὲ κατάκλη-
κτος ἐνώπιον, ὄχι μόνον τῆς ρυπαρότη-
τος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλήθους τῶν χαρτί-
νων δραχμῶν τὰς ὁποίας τοῦ ἔδωσαν
εἰς ἀντάλλαγμα.

— Οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω πόσος ἦ-
ταν, διηγεῖται. Ξεύρω μόνον ὅτι ἐπλή-
ρωσα ὅλα μου τὰ χρέη τῶν ὀκτὼ ἡμε-
ρῶν, καὶ μοῦ ἔμεινε καὶ μία δραχμὴ
διὰ τὸν βαρκάρην ποῦ μ' ἐπῆγε εἰς
βαπόρι.

Διὰ νὰ μὴ παραξενευθῆτε, σᾶς λέγω

έτι τότε το φράγκον είχε σχεδόν δύο δραχμάς, προσθέτω δε ότι από την έποχην εκείνην ο κ. Δρακούλης ήτο φυτοφάγος, ώστε δια τα γεύματά του δεν εξώδευε πολλά.

Σήμερα όμως βεβαίως δεν θα του έφθανε μία αγγλική λίρα δι' εκτώ ημέρας. Διότι σήμερα μία χρυσή λίρα, στυλιπνή, κομψή, ώραία, θαυμασία, αξίζει όσον και έν είκοσιπεντάδραχμον χαρτινον, το πλέον τριμμένον, λερωμένον, γεμάτον μικρόβια, έλεεινόν. Δεν είνε άδικόν αυτό; Και όμως!...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η Μαριγούλα και ο φίλος της Γώγος έχουν πολύ σπουδαία δουλειά. Πολεμούν να ξετρυπώσουν ένα σκαντζόχερα, που χώθηκε κάτω από τη ντουλάπα,—ένα χαριτωμένο σκαντζόχεράκι, που τους τον έφερε το πρωί ο Νίκος, ο θεός της Μαριγούλας, και που τον έδάπτισαν Αγκαθάκη.

Μία στιγμή που τον είχαν άφισχ μονάχο, ο Αγκαθάκης άρχισε να τριγυρίζη εις το δωμάτιον, άποζητών χωρίς άλλο το λειβάδι του, τα χόρτα του, την πρασινάδα του. Έτσι έτρώπιωσε 'στη ντουλάπα. Και τώρα η Μαριγούλα, πεσμένη μπρούμυτα στο πάτωμα, ξαναμμένη, ξεκτενισμένη, κουνει εκεί από κάτω ένα μεγάλο μπαστούνη, για να διώξη τον Αγκαθάκη από το καταφύγιό του. Ο Αγκαθάκης όμως δεν έννοει να το κουνήση. Ο Γώγος τότε συμβουλεύει:

— Βλέπεις, Μαριγούλα; με τη βία δεν κάνουμε τίποτε. Τους ξέρω εγώ τους Αγκαθάκηδες: δε βγαίνουν, αν δε το θελήσουν μοναχοί τους. Λέγω λοιπόν να κρυφτούμε πίσω από τους μπερντέδες. Και να ίδης, που άμα θαρρέψη πως έφύγαμε, ο Αγκαθάκης θα ξετρυπώση.

Αυτό δεν την διασκεδάζει καθόλου την Μαριγούλα, να σταθή άκίνητη και βουδθ τόσην ώρα πίσω από ένα μπερντέ... τί δεν κάμνει όμως κανείς; Γι' άγάπη ενός σκαντζοχεράκου; Και η Μαριγούλα το άποφασίζει... Τσιμουδιά!... Περνά ένα τέταρτο... Ο Αγκαθάκης δεν κουνιέται... Η Μαριγούλα χάνει την υπομονή, και νεύει άπελπισμένη στο Γώγο, που ήσυχα-ήσυχα φτεάνει ένα χάρτινο πετειναράκι.

Τελοςπάντων!... Μία μαύρη μουρι-

τσα, δυο γυαλιστερά ματάκια παρουσιάζονται στην άκρη της ντουλάπας. Ο Αγκαθάκης βγαίνει!... Ασχημα όμως την έχει, γιατί άμέσως με φωνές και με γέλια, όρμουν κατ' επάνω του και τα δυο παιδιά. Κακόμοιρε Αγκαθάκη! Όσο και αν καμπουριάζης, όσο και αν σηκώνης τάγκάθια σου, όσο κι' αν κρύβης μούτρα και πόδια σου, τα παιδιά σ' έχουν πιά στην έξουσία τους και θα σε κάμουν τώρα, θέλωντας και μή, να λάθης μέρος 'ς δλα τους τα παιχνίδια!

— Να παίξουμε τους άγριανθρώπους. Ο κήπος θα είνε το παρθένον δάσος και ο Αγκαθάκης το φοβερόν θηρίον!

Αυτά προτείνει ο Γώγος, και η Μαριγούλα επιδοκιμάζει.

Βγαίνουν και οι τρείς στον κήπο.

Τώρα πρέπει να μεταμορφώσουν τον Αγκαθάκη εις «φοβερόν θηρίον». Χωρίς δισταγμό, η Μαριγούλα πηγαίνει και φέρνει ένα μεγάλο μπουκάλι μελάνι. Και ο Γώγος, άφου του κόλλησεν επιτήδεια 'στο κεφάλι του κόκκινα πτερά από το καπέλλο της Κικής,—της κούκλας της Μαριγού-

«Ο δυστυχισμένος Αγκαθάκης διαμαρτύρεται...» (Σ. 400, στ. β')

λας,—παίρνει το μπουκαλάκι και αρχίζει να το αδειάζη επάνω του.

Ο δυστυχισμένος Αγκαθάκης διαμαρτύρεται, φουσκώνει, ζαράνει, γίνεται μπάλα. Μά του κάκου! Ο Γώγος και η Μαριγούλα έξακολουθούν να του χύνουν μελάνι, να τον βρέχουν, να τον βάφουν, να τον μαρτζίζουν άλύπητα. Σε λίγο,—άποτέλεσμα θαυμάσιο!—ο Αγκαθάκης δεν είνε πιά σκαντζόχερας, παρά μία μικρή σφαιρα δλόμαυρη, υγρή, που άφίνει στο διάβα της μία μαύρη γραμμή,—γιατί το δυστυχισμένο ζώον πολεμάει να φύγη,

να γλυτώση από τα χέρια των δημίμων του, ή καλλίτερα από τα πόδια, γιατί τώρα χερεύουν τριγύρω του με φωνές τον πιό τρελλό χορό άγριανθρώπων!

— Γώγο! Μαριγούλα! που είστε; Ποιός φωνάζει; Η μαμμά της Μαριγούλας... Η Μαριγούλα όμως δεν τολμά ναπαντήση... Μετανοημένη για το όρατό της κατόρθωμα, κάθεται στα χόρτα και σκουπίζει το μουντζουρωμένο της πρόσωπο με μία ποδιά άκόμη πιό μαύρη.

Ο Γώγος πρέπει τώρα να μαρτυρήση την άταξία. Και το κάμνει με γενναιότητα, γιατί ο Γώγος είνε άνθρωπάκος που έχει το θάρρος των πράξεών του.

Η μαμμά;... Τής έρχεται, αλήθεια, να γελάση, αλλά πρέπει να κάμη την άυστηρή:

— Μπορείς να πηγαίνης τώρα, Γώγο, του λέγει. Όλη αυτή την εβδομάδα η Μαριγούλα, για τιμωρία, δε θα παίξη μαζί σου.

— Άμε! ο Αγκαθάκης; ρωτά με κλάμματα η Μαριγούλα.

— Και τον Αγκαθάκη θα τον άφισω να φύγη άμέσως. Σού, Μαριγούλα, έτσι όπως είσαι, θα πάς στο χωριό να μου αγοράσης ένα μπουκάλι μελάνι, και θα το πληρώσης από τον κουμπάρα σου!

Ποιός είνε ντροπιασμένος; Η Μαριγούλα. Και ποιός είν' ευτυχισμένος σαν βασιληάς; Ο Αγκαθάκης! Έστέγνωσε τώρα. Είνε άκόμη λιγάκι μαυρός και πεινασμένος. Άλλά δεν πειράζει. Εις το λειβάδι του θα χορτάση και θα ξεβάψη γρήγορα. Και έπειτα θάχη να διηγηται αυτήν την περιπέτεια, μοναδική βέβαια στα χρονικά όλου του Βασιλείου των Σκαντζοχερών!

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗΣ

ΠΡΟΒΑΤΑΚΙΑ

Πριν πάει το Σκοτάδι Τ' όραίο το Δελινό, Νά, το λευκό κοπάδι Προβαίνει άπ' το βουνό. Και μύρια κουνουνάκια Τάκους που άναφονούν, Πώς τόσα προβατάκια Στίς σάντες τους νινούν... Μά εκεί ψηλά ως ήχουνε, Προς κάποιον έσπερινό, Θασρό, πως με καλούνε Κατά τον Ουρανό, Σε τόσες έκκλησούσες, Σάν πρόβατα λευκές, Νάκούσω προσευχούλες Άγνές, άγγελικές...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ [ΑΙΓΗΤΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΡΓΟΥΡΙΤΕ ΡΙΤΤΟΙΒ]

Α.

— Βοήθεια! Κύριε αστυνόμη, βοήθεια!... Αυτός ο κακούργος ο Φασούλης δεν έννοει να μου άνοίξη την πόρτα να μπώ στο σπίτι μου!... Βοήθεια! βοήθεια!

Και ενώ ο Περικλέτος και ο Άστυνόμος—τα άνδρείκελλα,—προσεπύθουν να βιάσουν την θύραν, από το άλλο μέρος της σπηής παρουσιάζεται έξαφνα ο είρημένος Φασουλής και τους άρχίζει στο ξύλο μ' ένα μπαστούνη, προς μεγάλην χαράν του καινού, το όποιον πάντοτε εύχαριστείται όταν την παθαίνει η έξουσία.

Μη φαντασθήτε ότι εύρισκόμεθα εις τα Έλύσια Πεδία, όπου οι Φασουλήδες, φορούντες μεταξωτά και βελουδένια, έχουν ως σεατάς μικρούς κυρίους και μικράς δεσποινίδας, συνοδευόμενες από τους ύπηρέτας των.

Όχι. Έδώ ο πτωχός Φασουλής, κουρελιάρης, έχει στήση το θεατράκι του εις ένα σταυροδόμο, όπου η λαντέρνα του «μουσικού» του μόλις και μετά βίας προσελκύει μερικούς περιέργους. Ούτε υπάρχει καν σχοινί, δια να χωρίζη την πρώτην θέσιν από την δευτέραν, τους πληρωμένους από τους τζαμπατζήδες. Όλοι οι θεαταί είνε ίσοι: πρό των εύφουλογημάτων, μάλλον η ήττον έπιτυχών, τα όποια άπαγγέλλουν οι ξύλινοι ήθοποιοί. Έάν μείνουν εύχαριστημένοι, όσοι τουλάχιστον έχουν εις την τσέπη των δεκάρες, θα ρίψουν από μίαν εις τον δίσκου, τον όποιον θα βγάλη μετ' όλιγον ο παληάτσος. Πρέπει όμως να όμολογήσωμεν, ότι η έσπραξις του πτωχού θεατρώνου έπρομηνήυετο μάλλον ισχνή, το ψυχρόν εκείνο άπόγευμα του Δεκεμβρίου και εις την πτωχοτέραν συνοικίαν της μεγάλης πόλεως.

Και ενώ το μπαστούνη, έμπροσθεν της σπηής, έξακολουθει εύσυνειδήτως το έργον του, οι θεαταί μαντεύουν το φοβερόν ρύγχος του «θεριού», το όποιον πρόκειται να τιμωρήση τα κακούργήματα του Πουλτσινέλλα και του φίλου του. Αίσθάνονται από τώρα το ήδονικόν εκείνο ρίγος, το όποιον μάς προξενεί ο φόβος, όταν είμεθα βέβαιοι ότι δεν διατρέχομεν κανένα κίνδυνον. Παιδιά και κορίτσια συνενόμουν τα χονδρά των κόκκινα χέρια με μίαν φρικίαν, πλήρη άγωνίας και χαράς... Τι εύτυχία ήταν θα ίδουν έπιτέλους όλους εκείνους τους κατεργαρέους να φαγωθούν από το θεριό! Τι εύχαριστήσις όταν θακούσουν

τα στριγγά ξεφωνητά των, προς τα όποια θάνατοκρίνωνται τα εύθωμα γέλια του πλήθους!...

Μεταξύ των ρακενδύτων παιδιών, ένα κοριτσάκι με όχρύν πρόσωπον, με κόκκινα μάτια,—μάλλον από παλαιά κλάμματα παρ' από το ψυχος,—παρηκολούθει με μεγάλην προσοχήν και συγκέντρωνει την παράστασιν των άνδρείκελλων. Όσάκις η ήλαρότης του πλήθους έφθανεν εις το κατακόρυφον, η μικρά μόλις διέστελλε τα μαραμένα χείλη της εις έν μεϊδιάμα, και άμέσως το προσώπακι της ανελάμβανε την μελαγχολικήν του έκφρασιν, ενώ τα μάτια της, άποσπώμενα από το έλκυστικόν θέαμα, έστρέφοντο προς έν ύψηλόν παράθυρον, το όποιον εύρίσκετο ακριβώς άπέναντι του θεάτρου.

Τι έζητούσε εκεί-επάνω; Τίποτε βέβαια δεν ήμπορούσε να διακρίνη από τόσην άπόστασιν. Ούτε οι κρότοι του δρό-

«Να με καταιάσης;...Μά μπορείτε εσύ;» (Σελ. 401, στ. γ')

μου δεν θα έφθαναν έως εις την σοφίταν εκείνην, οι δε δυστυχείς, οι όποιοι κατοικούσαν εκεί, δεν θα είχαν άλλην θείαν από τας στέγας των οικιών με το μονότονον στακτερόν των χρώμα, και από τον ουρανόν, άλλ' ένα ουρανόν έπίσης στακτερόν, έπίσης σκυθρωπόν, σκεπασμένον από μαύρα σύννεφα χιονοφόρα.

Και όμως, προς εκείνην την διεύθυνσιν η μικρά Μαριέττα έστρεφε διαρκώς μακρά βλέμματα άγωνιώδη.

— Θα βαστάξη άκόμη πολύ; ήρώτησεν έπιτέλους, μη άντέχουσα πλέον, ένα μεγάλο παιδί, του όποιου η θορυβώδης εύθυμία υπερέβαινε κάθε όριον.

— Μά να ίδουμε, άπήνησε το παιδί με ύφος σπουδαίον. Ός τώρα δεν έσκότωναν παρά τον Περικλέτο. Πρέπει άκόμη να σφάζουν τον άστυνόμο και να σκοτώσουν τους χωροφυλάκους. Έστερα πάλι θα δικασθούν και θα τους φάγη ο κροκόδειλος. Μου φαίνεται πως θα βαστάξη άκόμη αρκετή ώρα.

Τότε, σιγά-σιγά, δια να μην ένοχλήση κανένα, η Μαριέττα διέσχισε τας τάξεις των θεατών, και χωρίς να ρίψη

ούτε βλέμμα προς το θέαμα, το όποιον άποφασιστικώς έγκατέλειπεν, ώρησε προς την μεγάλην οικίαν, η όποία έστέγαζε τσας άθλιότητας.

Χωρίς να σταθή διόλου, άνέβη εις το έκτον κάτωμα, εις την σοφίταν, και άσθμαίνουσα ώθησε την θύραν της πτωχοτέρας κατοικίας.

«Ω, τί μικρόν, τί στενόχωρον, τί πένθιμον ήτο το δωμάτιον εις το όποιον είσχηθεν η Μαριέττα!... Το πάντα άπίπνεον την δυστυχίαν, την άθλιότητα. Κρεβάτια δεν υπήρχον, παρά μόνον δύο στρώματα, εις έν των όποιων ήτο έξηλωμένον έν άρρωστον άγοράκι, έπτά η έκτώ έτών. Έπιπλα δεν υπήρχον, παρ' μόνον μία τράπεζα χωλή, μ' ένα κομμάτι ψωμί επάνω, τόσον σκληρόν, ώστε τα παιδιά δεν ήμπορούσαν να το κίψουν. Ούτε καθίσματα, ούτε μαγειρικά σκεύη, η δε έστία, σβυστή και χαλασμένη, έμαρτύρει ότι δεν έγνώρισεν άκόμη φωτιαν αυτόν τον χειμώνα. Και καντού άποφορά οίνου δριμεία...

— Σ' είσαι, Μαριέττα; ήρώτησε με άσθενή φωνήν το άγοράκι.

— Ναι, εγώ, Άνδρέϊκο. Άχ, νάξερεις τί ώραλα που είνε κάτω στο δρόμο. Ένας Φασουλής, φαντάσου, ένας θυμιάσιος Φασουλής, με μουσική, με χωροφυλάκους, με άστυνόμους, με παληάτσους. Και να, τώρα θα βγή ένα θεριό, ένας κροκόδειλος, και θα τους φάγη όλους. Άχ, Άνδρέϊκό μου, έπρεπε να τάβλε-

πες και σ' αυτά...

Ο μικρός άναστενάξε.

— Ναι, ήθελα πολύ, άπεκρίθη με μελαγχολίαν, θλιβερωτάτην να την βλέπη κανείς εις παιδάκι της ήλικίας του, αλλά πως να κάμω, που μου είνε άδύνατο να περπατήσω;

— Ά μπά! Θέλω να ίδης και σύ. Είνε έκτακτο, σου λέω. Άκουσε, Άνδρέϊκο. Δεν έχεις άνάγκη να περπατήσης, άφου ο Φασουλής είνε 'δώ από κάτω. Θέλεις να σε καταιάσω στο δρόμο; Αυτό μόνο χρειάζεται.

Άστραπή χαράς έρώτισε το προσώπακι του άρρώστου.

— Να με καταιάσης;... Μά μπορείτε εσύ;... Και θα ίδω το Φασούλη; Και θα γελάσω κ'εγώ; Ά!...

Πώς κατόρθωσαν τα δυστυχή παιδιά να καταδούν από την σοφίταν; Ποιον θαύμα, ποία άγάπη έκατονταπλασίασε τας δυνάμεις της μικράς Μαριέττας, και την έκαμε νάνθηξ εις το φορτίον, το έλαφρόν αυτό καθ' έαυτό, αλλά τόσον βαρύ δι' εκείνην; Πώς έκαμαν, ώστε να εύρεθούν, στηριζόμενοι ο εις επί του άλλου, άπέναντι του θεατρίδιου,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάρων ήμῶν ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
* Εσωτερικοῦ :		* Εξωτερικοῦ :	
Ετησίαν	δρ. 8,-	Ετησίαν φρ. χρ. 10,-	Εσωτερικοῦ λεπ. 20. * Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Εξάμηνος	4,50	* Εξάμηνος > > 5,50	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Τριμήνος	2,50	Τριμήνος > > 3,-	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
* Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		* Οὐδὲν Ἐξωτερικοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβακίον	
Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος		* Ἐν Ἀθήναις, 14 Νοεμβρίου 1909	
		* Ἐτος 31ον.—* Ἀριθ. 50	

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἰσοδύναμα πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συν-
δύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἢ ἑξῆς: Διὰ τὰς
πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπι-
πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἢ ἕξ.-
Προστίθω μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον
ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-
δώνυμον ἐπίσης ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτά-
σεις μὲ δνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρημένα,
δὲν δημοσιεύονται. — * Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως
ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-
σεν εἰς αὐτὸν ὁ προτείνων.]

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλά-
ξουν:** ὁ Ὑμνος τῆς Κρήτης (0) μὲ Ἑλλάδα
τοῦ Μέλλοντος, Γαλιανή μας Στανροφόρον,
Δόφρον τοῦ Γάνου, Ρυολέτιον, Ἐθνικὸν Ὑ-
μνον, Πονεμένον Διαβάτην, Ζιλχὰ Χανούμ.—
ἡ Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις (0) μὲ Νύμφην τοῦ
Νεῖλου, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Σουλφίδα.—ὁ Ἀ-
νοικτοκάρδος Ποδηλάτης (0) μὲ Μελαγχροινὸ
Συνοριοκόπουλον, Ζιλχὰ Χανούμ, Ἦχὸ τῆς
Λίμνης.

„ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ“

Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος,
ποῦ ἔλαβα, εἶνε πολλὸ γνωστὸν, ἀποδίδεται δὲ
εἰς πολλοὺς στρατηγικοὺς και βασιλείς.—Ἦ
μετάφρασις ἐνὸς Μῦθου τοῦ Λαφονταίνου,
αὐτὸ ἄλλο και τὸ Ἀρνί, ἀπαίτεῖ ἀκόμη
κάποιαν ἐπεξεργασίαν, διὰ νὰ γίνωσι οἱ στι-
χοι πλέον κομψοὶ και φυσικοί.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Π. Α. Παν. (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον
διήγημα τοῦ Τσέχωφ) Ἀνδριάντα Παλαιο-
λόγου (εὐχαριστῶ θερμῶς και διὰ τὸ ξεπά-
θωμα και δι' ὅσα ὠραία γράφεις) Καμάρι
τῆς Μάννας (ἔστειλα εὐχαριστῶ πολύ) Ἀ-
ργιολοῦλοῦδο (περιμένω κ' ἐκτενέστερον γράμ-
μα σου μὴ ἀπέλιπες αἰ, κάποτε βέβαια θὰ
ἔλθῃς και εἰς τὰς Ἀθήνας) Δάτρην τῆς Πα-
τριδος (βραβεῖον ἔστειλα ὁ κ. Φ. σὲ ἀπά-
ζεται) Ὑμνον τῆς Κρήτης (ἔστειλα) Ἀνα-
γέννησις (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὠραίαν εἰκόνα)
Γλυκεῖαν Ἑλπίδα (ἔχει καλῶς) Δάφνῃ Ὑ-
ποδοῦλου Ἑλληνοῦ (βραβεῖον και λογαριασμὸν
ἔστειλα) Ἀθανάσιον Λιάνον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4
Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

**ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1909, ἡ
Διάπλασις τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται
εἰς τὸ 32ον αὐτῆς ἔτος.—Οἱ συν-
δρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συν-
δρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἢ λήγει μετ' ἄλλο-
ν, παρακαλοῦνται**

Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ

των ἐγκαίρως, και εἰ δυνατόν ἀπὸ
τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης
ἀσσορεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ
τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες
τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἑξά-
μηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ θὰ λάβωσι μέρος
εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

καθ' ἣν ὁ κληρωθῆσόμενος, εἰς μὴ-
νος, θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ

τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλά-
δος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα
κέρδους 50.000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γί-
νων ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κλη-
ρώσεις Δύρων ποικίλων ἀξίας 1600
ἐν δλω δραχμῶν, κατὰ τοὺς ὁρους
τοῦς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 45ον
φύλλον, σελ. 372.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἔξ Ἀθῶν και Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 24 Νοεμβρίου ἐν τῶν Ἐπαρ-
χιῶν μέχρι τῆς 5 Δεκεμβρίου ἐν τοῦ Ἐξω-
τερικοῦ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον
γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι,
πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέ-
λους, ἀν ἑκαστος περιέχει 20 φύλλα
και τιμᾶται φρ. 1.]

491. Δεξιόγραφος.

Τὴν πέτραν εἰς τὸ στόμα σου
Ἀκροθιγῶς ἀν βάλῃς,
Εἰς ἱερῶς ἀμφιον
Εὐθὺς τὴν μεταβάλλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου

492. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε νότα μουσικῆ,
Μέλος αἰσθητικὸν τὸ δευτέρον μου,
Τὸ τρίτον μου ἀντωνυμία κτητικῆ,
Πόλις ἑλληνικὴ τὸ σὺνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑμνοῦ τῆς Κρήτης

493. Τετραπλοῦς Μεταγραμματισμός.

Ὅπως ἔχω ἀν μ' ἀφίσης,
Ζηλευτὸν βραβεῖον τάξω.
Ἄν τῆ κεφαλὴν μου ἀλλάξῃς:
Ζῶων σάματα σπεπάζω.
Ἄν και πάλιν αὐτὸ γίνῃ,
Μέλος ζῶου θὰ προβάλλῃ
Και εἰς τοῦτο πάλιν νέον
Ἄ προσκολληθῇ κεφάλι,
Μυθολογικόν τι ὄν
Θὰ φανῇ ὑπερφυσικόν,
Ποῦ μὲ μίαν ἄλλην ἦδη
Ἄλλαγὴν τῆς κεφαλῆς,
Τέλος ἔξαρνα μὰς δίδει
Τῆς μακρᾶς αὐτῆς γραμμῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νουούχου τῶν Ἀστανῶν

494. Ἀναγραμματισμός.

Ἄγριοι χόρτον εὐσομον
Ἄπλωι ἀναγραμματίσα,
Και εἶδος τι ποιήματος
Ἀμείως ἐσημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦ Κυρίου

495. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ὄρος τῆς Ἀρμενίας.
* + * = Θεά.
** + ** = Μοῦσα.
*** + *** = Κράτος Εὐρωπαϊκ.
**** + **** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
***** + ***** = Μέρος τῆς Φυσικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

496. Ἀπορία.

— Τὸ ἐν δὲν εἶνε ἐν ἀλλὰ δύο. Τὰ δύο δὲν
εἶνε δύο ἀλλὰ τρία.
— Τ' ἐνοεῖς μ' αὐτό;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐορτῆς τῆς Σημιαῖς

497—501. Μαγικὸς Φθόγγος.

Τῆ ἀιταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μουσικοῦ φθόγγου πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τό-
σαι λέξεις:

νέφος, δολιχός, οσμὴ, τόπος, οἶκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστας Πατρῆς

502. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κά-
τωθι ζητούμενων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευ-
τέρας και ἡ τρίτη τῆς τρίτης, ἀποτελοῦν κατὰ
σειρὰν ἄγρνον καρπὸν:

1. Πρωτεύουσα τῆς Χαλδαίας· 2. Δένδρον·
3. Πλανῆτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς 25ης Μαρτίου

503. Μικτὸν.

αὐτο-γράμμις-υο-πλάκτιν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Κυρίου

504. Ἰνδικὸς Γρίφος.

Κ5 (ρῆμα), φ5 (οὐσιαστικόν), 1 (ἄρθρον),
κ5 (οὐσιαστικόν), ω1 (ἐπίρρημα) χ5 (οὐσια-
στικόν), τ1 (ἄρθρον), π2 (οὐσιαστικόν).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρονομικοῦ Στόλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 40.
403. Ἀνάφη (ἀν, ἀφή) — 404. Μονὰς-ἀ-
μνός. — 405. Τύρος-τυράς.

406. Σ Α Η Σ Σ
Ο Α Ν Η Σ Η Ο
Υ Ρ Ο Δ Α Ν Η Σ Ι Ν Ε Ρ Η Ν Α Ρ Κ Η
Σ Υ Ρ Ο Δ Ο Σ Σ Α Ω Ν Κ Η

407. ΔΑ - ΝΙ - Λ 408. ΟΜΟΙΟΣΟ-
ΝΙ - ΚΑΙ - Α ΜΟΙΩ ΔΕΙ ΠΕ-
Α - Α - ΡΩΝ ΛΑΖΕΙ (Ὁλο-
ρος, ΜΟΙρα, ὉΣ-
σα, Ὁρέστης, ΜΟΙρις, Ὁκεανός, Ἀγλαΐα,
Εἰρωνεία, Πηλοπίδας, Ἀγνηός, Ζεῦιδωρος.)

— 409. Ἀρὸς πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ ἔυλεῖται.
— 410. Ἐπιόχου ἐν τῇ ἀρετῇ (ἐν εἰς χ' ἰ ου-
ἐν τι αρ - ἔτη.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ΤΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Ἄξου, πολυαγαπημένη Ἰδανικότης, θερ-
μὰς εὐχὰς εὐτυχίας και χαρᾶς γιὰ τὴ
γιορτῆ σου. — 25ῃ Μαρτίου, Βασιλόπαις.
(Θ, 357)

Ἑλληνόπουλα! Ἄν στὰς φλέβας σας ρέῃ
αἷμα ἀντάξιον τῶν προγόνων σας, ψη-
φίσατε μαζί μας τὴν Ἑλλάδα τοῦ Μέλλον-
τος. — Βασιλοῦσα Ὁρφανή, Κάροιο Ἀστυ-
νομίας (Χίσι ἀντιπρόσωποι). (Θ, 358)

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἐποψηφία Δημονηφίσματος 1909.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ

Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλις, γιὰ τοὺς εὐ-
τυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφοῦλας σου ἐγ-
κάρδια συγχαρητήρια και θερμὰς εὐχὰς γιὰ
τὴν πραγματοποίησιν και τῶν ἰδικῶν σου ὀ-
νειρων! Γιὰ δὲ τὴν γιορτῆ σου και σένα, ἀ-
γαπητῆ, Μαγαλιμένη Ἑλπίδα, χρόνια πολλά.
— Ἰδανικότης. (Θ, 361)

ἘΠΙΣΤΕ ΤΩΝ ΑΥΣΤΥΧΩΝ, δι' ἡμῶν ὁ
Σκόλλος αὐτὸς «Ὁραία Χίος», τὸ Μέγα
Κράτος Ἀνοικτοκάρδων και πάντες οἱ Αἰγύ-
πτιοι ψηφοφόροι χαιρετίζουσιν ὑποψηφιότητά
σου και ὑπόσχονται ἐκθυμοτάτην ὑποστήρισιν
ἐτὸν τοῦ Δημοψηφίσματος ἀγῶνα.
Ἄσπρο, παιδιά, ἀτὴ γλυκεῖα Ἑλπίδα
τῶν Ἀυστυχῶν.

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

(Βασιλόπαις)

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ

(Ἰδανικότης) Ἐποψηφία. (Θ, 362)

Ἡ ΤΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

[ΑΙΝΗΓΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE PITROIS]

Β'. (Συνέχεια).

Ποσάκις ἡ Μαρριέττα, σκεπασμένη
ἀπὸ τὴν ἐμίχλην, βρεγμένη ἀπὸ κεφα-
λῆς μέχρι ποδῶν, χιονισμένη, παγω-
μένη, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν κακὴν ὑ-
ποδοχὴν ποῦ τῆς ἔκαμαν εἰς πολλὰ
σπίτια, δὲν θὰ ἐγύριζεν ὀπίσω, ἐὰν ἡ
σκέψις ὅτι ὁ ἀδελφοῦλης τῆς πενθᾶ δὲν
τὴν ἐνεθάρρυνε αὐτὴ ἐξακολούθησιν!..
Ἄλλὰ και ὁ Ἀνδρῆκος ἐπίσης, ἀντι-
νὰ παραπονῆται διὰ τὴν μόνωσίν του και
διὰ τὸ κῶδι του, — τὸ ὁποῖον
ὄμως τοῦ ἐπονοῦσε πολύ, —
ποσάκις δὲν εὐρίσκε μετ' ἐπι-
πον ἐν μειδίῳ, διὰ νὰ ὑ-
ποδεχθῇ μετ' αὐτὸ τὴν Μαρριέ-
ταν του και νὰ τῆς δεῖξῃ
τὴν ἀγάπην του!..

Ὁ χειμὼν, ὁ τραγὸς και
ἀτελεύτητος χειμὼν, ἐπέρασε.
Χωρὶς τὴν ζεστὴν σοῦπαν, τὴν
ὁποῖαν τοῖς ἐμαγεῖρευεν ἡ κυ-
ρά-Φροσύνη μετὰ τὰ ξεροκόμ-
ματα ποῦ ἔφερνε ἡ μικρά,
τὰ δυστυχῆ παιδιὰ θὰ ἦτο ἀ-
δύνατον νὰνθῆζον.

Ἡ ἀνοιξίς, τὸ πλήρες ἐλ-
πίδος μειδίῳ, τὸ ὁποῖον
στέλλει ὁ Θεὸς εἰς ὅλα του
τὰ πλάσματα, ἐπιτέλους ἤλ-
θεν. Εὐρε τὸν Ἀνδρῆκον πλέον
ἀδύνατον και τὴν Μαρριέταν
κάπως πλέον κουρασμένην,
ἀλλὰ μετὰ τὴν γλυκὴν τῆς ἡ-
λιον, ἐπισκεπτόμενον καθη-
μέραν τὴν τρώγλην, ἐπανε-
φερνε εἰς τὴν καρδίαν των
τὴν χαρὰν.

Οἱ μεγάλοι σταθμοί, τοὺς
ὁποῖους ἔκαμαν ἡ Μαρριέττα
πρὸ τῶν οἰκιῶν, τῶρα τῇ ἡ-
σαν ὀλιγώτερον ἐπίπονοι. Οἱ
θυρωροί, μὴ φοβούμενοι πλέον

τὸ ψῦχος, ἀνοιγαν εὐκολώτερον τὰς θύ-
ρας εἰς τὸ πρῶτον δεξιὸν κτύπημα τοῦ
κῶδωνος' και ἡ μικρὰ ζητήσιν σπανίως
τῶρα ἐπέστρεψε μετ' ἀδεία χέρια.

Ἐπειτα, ἐκτὸς τοῦ προϊόντος τῆς ἐ-
παιτείας, εὐρίσκε πάντοτε και κάτι ἄλλο
νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀδελφὸν τῆς. Πότε κα-
νὲν ἄνθος, πεσμένον ἀπὸ τὸ κἀνίστρον
καμμιάς ἀνθοπώλιδος, πότε καμμίαν
μεγάλην χρωματιστὴν εἰκόνα, ποῦ τῆς
ἐχάριζε κανέναν ἐφημεριδοπώλη, πότε
κανὲν στυλπὸν κογγύλιον, ποῦ ἐπετοῦσε
κανέναν ψαρά, πότε κανὲν σπασμένον
παιχνίδι, ποῦ τὸ ἐγκατέλειπε ὁ εὐτυ-
χῆς ἰδιοκτήτης του. Ὅ,τι ἤμποροῦσε

νὰ διασκεδάσῃ τὸν μικρὸν ἀσθενῆ, ἦτο
καλὸν διὰ τὴν τρυφερὰν ἀδελφοῦλαν.

— Ἄν τῶνδρες, τί σοῦ φέρω σήμερα,
Ἀνδρῆκε; τοῦ ἐφώναζε μίαν ἡμέραν ἡ
Μαρριέττα συγκεκλιμένη και κρατοῦσα
τὴν θύραν ὀπίσω τῆς.

— Ποῦ νὰ τὸ βρῶ!.. ἀπήνησεν ὁ
Ἀνδρῆκος' θὰ εἶνε ὄμως κάτι τι ὠ-
ραῖο, ἔ;

— Ὁραῖο; ἔξοχο, θαυμάσιο!.. Και
θὰ σοῦ ἀρέσῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι
ἄλλο, ἀκόμη και ἀπὸ τὸ Φασουλή!

— Ἀδύνατο! ἐβεβαίωσεν ὁ μικρὸς,
τὸν ὁποῖον ἡ ζωηρὰ περιέργεια ἀνεσή-
κωσεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του. Μὰ πές μου

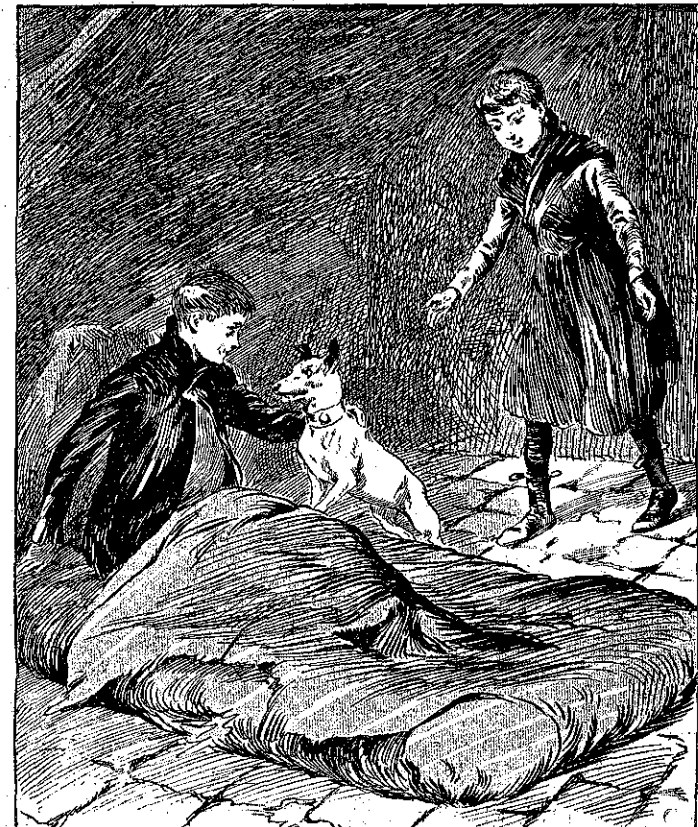
λοιπὸν γρήγορα, τί εἶνε.

Ἄλλὰ πρὶν προφθάσῃ
νὰποκριθῇ ἡ Μαρριέττα, ἡ
θύρα ἐσπρώχθη ζωηρῶς και
εἰςῶρμησεν ἕνας ὠραῖος ἄ-
σπρος σκύλος, ὁ ὁποῖος ἔ-
τρεξε σκιρτῶν πλησίον τοῦ
Ἀνδρῆκου.

— Εἶνε γιὰ μένα; εἶνε
δικὸς μου; ἠρώτησεν ὁ μι-
κρὸς κάτωχρος' και τὸ ἰ-
σχυρὸν του χέρι ἐθώπευε τὸ
κεφάλι τοῦ μικροῦ ζώου.

— Ἐνοεῖται πὺς εἶνε
δικὸς σου! Τὸν εὐρήκα στὸ
δρόμο, ἀπέξω ἀπὸ ἕνα πα-
λησοπιτοκαμένο, ὅπου ποῖς
ἔφερε ποῖα κακὰ παιδιὰ τὸν
εἶχαν δέσῃ. Νάβλεπες πὺς
μ' ἐφίλησε ὅταν τοῦ ἐκοῦφα

τὸ σχοινί ποῦ τὸν ἐπνιγε!
Λές και ἤθελε νὰ μοῦ πῆ
εὐχαριστῶ. Ἐπειτὰ ἔκαμε
νὰ με ἀκολουθήσῃ. Ἐπειδὴ
ὄμως τὸν εἶχαν κτυπήσῃ
και ἦταν ματωμένος, ἐκα-
τάλαβα πὺς θὰ πονοῦσε
και τὸν πῆσα στὰ χέρια.
Ἐτσι τὸν ἔφερα ὡς ἐδῶ
γιὰ νὰ σοῦ τὸν χαρίσω.
Εἶσ' εὐχαριστημένος, Ἀν-
δρῆκό μου;

«Ἐἶνε γιὰ μένα;... Ἐἶνε δικὸς μου;...» (Σελ. 405 στ. γ')